

Uzatmaları Oynuyorum

– Mustafa Kara · 15 Mart 2013

Ben hayatı...
Ekmek gibi, su gibi sanır, paylaşırdım...
İnsanları mutlu bilir,
Bağlanırdım canı gönülden...
Derde kedere güler geçer,
Hep yalan olduğuna inanırdım...

Gülerek bakardım ağlayan insanlara...
Ah çekenlere aptal der,
Sevda uğruna cefa çekenlere,
Şaşkınlıkla bakar
Bir anlam veremezdim.

Bilmezdim ben gamı kederi,
Bilmezdim durup dururken iç çekmeyi...
Ben her şeyi gönülden severdim!
Geri iterdim tüm dert ve kederleri ...
İzin vermezdim hiç!
Hüzünlerin, ayrılıkların,
Hayatıma, yaşantıma girmelerine...

Günümü gün eder,
Baharda çocuklar gibi koşar,
Sağanaklarda coşardım...
Geceleri samanyolu olur,
Sabahları şafakla doğardım...
Her sabah yeniden doğan gün,
Benim doğum günüm olurdu...

Şimdi öyle miyim?
Gel gör beni...
O eski günlerden eser kalmadı!
Ben...
Çocukken böyleydim...
Ya şimdi?

Ömrümün baharı solmuş, hep hazan!
Saçlarıma aklar dolmuş,
Yüreğimde hep hüzün...
Vakit tamam, son saniyeler...
Bitiş düdüğü ha çaldı ha çalacak...
Ben hala bir umut diye..
Uzatmaları oynamaktayım!

Mustafa Karahmetođlu
15.03.2013